

L'ANC tampoc no vol escoltar a la senyora Orriols. Fer-se el sord no és recomanable (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 19 d'abril de 2024

És sorprenent i estrany que, sent com és la immigració econòmica massiva, intensiva, desbocada i il·legal, el tema que desperta més preocupació a les xarxes socials no subvencionades i a les converses privades –i a tots els països d'occident– als partits autonomistes els hi faci tanta mandra parlar-ne. I això que ara ens han convocat a eleccions *regionals*. Perquè són autonòmiques i regionals, cal remarcar-ho, des de fa decennis, mal ens pesi. Tenen tanta mandra que alguns d'ells hi veuen la màcula demoníaca només de pensar que ho han d'afrontar. La principal preocupació dels catalans, després d'anys de fer-nos fer bestieses anant amunt i avall amb samarretes de color per a res, ja no és la unitat dels partits autonomistes sinó l'estat ruïnós del **territori**, com diuen els d'ER(C) en la seva bonica *neollengua*.

Només en els darrers dos anys s'ha afegit a la ciutadania catalana gairebé un quart de milió de persones, la majoria de les quals són castellanoparlants. Es constata per tot arreu. Tots els polítics autonòmics de la Ciutadella fan com si res. Som líders mundials en aquest tipus d'importació de força de treball i humanitat i com si res. Som una minoria nacional oprimida i com si res. La màxima resposta d'alguns és dir que volen les competències, però no diuen per a fer què. Ja us podeu posar a tremolar. Diners a canvi de més consentiment per no quedar malament amb els de la Via Laietana, en primera instància.

El país està trinxat perquè tot el que està al marge dels negociats dels instal·lats es troba en un estat molt precari. Urbanísticament, Catalunya és un desori –amb excepcions–,

descuidat i decididament brut, de punta a punta. Els ocurrents diran que si es veu així ara és perquè no plou. De Port Bou fins a les cases d'Alcanar i de l'Hospitalet fins a Puigcerdà. Desordre, urbanitzacions per tot arreu, asimetries arquitectòniques, fils penjant, grafitis, horts urbans infectes, visualment parlant, etcètera, etcètera, etcètera. I si no em creuen, facin el favor de fer aquest apassionant viatge en Regional/Adif (que aviat ens engaltaran) i sabran de què parlo. Veuran la dimensió real del suburbi barceloní. Com es va eixamplant any rere any.

Catalunya està socialment descohesionada i culturalment descatalanitzada. Tantes nacionalitats alhora deu ser una experiència única al món i potser molt excitant pels estudiosos de les extravagàncies de la sociologia *woke*, però a la pràctica ja es veu que no dona els resultats que alguns n'esperen. Són evidències que només els més sectaris no les accepten i les neguen. És curiós veure com la majoria de plomes *enrages* es fan l'orni des de les trones d'opinió i fins i tot fan servir estadístiques absurdes per demostrar recargoladament que els assassinats més escabrosos no són responsabilitat dels forasters. Per demostrar que la minorització és una anècdota més. On vas a parar!

Si el país està tan deteriorat no és per culpa del *senyor* tal o de la *senyora* qual. La culpa no la té la gent individualment. És convenient no practicar la doctrina del *Depèn de tu* per explicar els fenòmens socials i, per tant, no cal assenyalar a ningú abans d'hora, sobretot si fa les coses correctes i viu amb cordialitat, respecte i compromís amb l'entorn ecosocial, com ha fet la majoria de catalans, sobretot pretèrits, en molts casos amb esforç i patiment. Sense cap subvenció per ser vulnerable o una espècie humana en perill d'extinció. Tossuts per mantenir el país en el decurs de la història fins que els autonomistes han fet figa nacional. Els responsables del desori són els que tenen capacitat de gestió o pes per dir i fer alguna cosa. Per això

cobren. I per aquest motiu xerren constantment. La qüestió no és altra que assenyalar el *mal govern* descomunal dels autonomistes **que han transformat el país en un assentament i en una plataforma de negocis.**

El problema essencial és que tota l'allau immigratòria dels darrers vint anys –la segona allau descomunal després dels anys 60– hagués precisat, com a mínim, cinquanta anys més per poder preparar decentment i amb normalitat l'acollida i per no castigar la societat receptora. Mig segle més per anar construint de mica en mica els equipaments necessaris i per anar formant, entre altres, els nostres metges, infermeres, i els nostres mestres i professors. Cosa lògica per poder-los atendre també en la llengua i la mentalitat del país. La catalana. Ara els metges els han d'importar de sud-Amèrica i els mestres ben aviat ho veurem. Aquesta gent que fa veure que mana ho té clar i com en la qüestió demogràfica també ens culparan a nosaltres dient que no hi ha vocació. És la doctrina del *Depèn de tu* que fan servir per expulsar-se tota responsabilitat.

Caldria mig segle més com a mínim per anar integrant-los pausadament i amicalment als nostres costums, a la llengua i a la manera de fer en general. Això és el que procuren fer els països compactes i socialitzats i no els bocamolls. Com els bascos ho estan fent. No era aquesta la doctrina del catalanisme rampant dels anys 70? En aquesta doctrina hi combregaven també els socialistes i els comunistes. Què ens ha passat?

Fa cosa dir, però això que ha fet el que queda de l'ANC de censurar per la porta del darrere un debat a Sabadell, és més propi de l'edat mitjana que d'un país de la Unió Europea del segle XXI. Algú els hauria d'explicar que el comportament de la CUP i el d'ER (Territori), són més propis de la Romania de Ceausescu que de l'Europa lliure. Aquesta mentalitat va per aquests rodals intolerants amb carona de democràcia orgànica. Crec que ha fet molt bé de dimitir la presidenta de l'ANC

després d'aquesta alcaldada.

Faria riure, si no fos perquè al darrere de tant de descontrol, molts sospitem que hi ha alguna cosa difícil d'explicar que els obliga a tenir-nos tan protegits, i a les fosques, com si fóssim canalla. Finalment, més enllà de repetir que "som oberts" i "volem acollir", com si parlessin de la gent que ve de fora a buscar-se la vida com a refugiats de guerra –i majoritàriament no ho són, està clar–, ja en tenen prou després de tants anys de repetir el mateix per fer-nos creure que això de fer política va només de semblar ser bona gent.